

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

© Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji, www.mswia.gov.pl/en. Permission to re-publish this translation has been granted by the Polish Ministry of the Interior and Administration for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

© Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji, www.mswia.gov.pl. Zezwolenie na publikację tego tłumaczenia zostało udzielone przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji wyłącznie w celu zamieszczenia w bazie Trybunału HUDOC.

SEKCJA PIERWSZA

SPRAWA POKLIKAJEW PRZECIWKO POLSCE

(Skarga nr 1103/16)

WYROK

STRASBURG

22 czerwca 2023 r.

OSTATECZNY

06/11/2023

*Wyrok ten stał się ostateczny w okolicznościach określonych w art. 44 § 2 Konwencji.
Może on podlegać również poprawkom edytorskim.*

WYROK W SPRAWIE POKLIKAJEW PRZECIWKO POLSCE

W sprawie Poklikajew przeciwko Polsce,

Europejski Trybunał Praw Człowieka (pierwsza sekcja), w składzie:

Marko Bošnjak, *Przewodniczący,*

Alena Poláčková,

Krzysztof Wojtyczek,

Lətif Hüseyinov,

Péter Paczolay,

Gilberto Felici,

Erik Wennerström, *sędziowie,*

and Liv Tigerstedt, *zastępca sekretarza sekcji,*

Zważywszy na:

skargę (nr 1103/16) przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej wniesioną do Trybunału na podstawie art. 34 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności („Konwencja”) przez obywatela Białorusi, pana Olega Poklikajewa („skarżący”) w dniu 28 grudnia 2015 roku;

decyzję o zawiadomieniu Rządu Polskiego („Rząd”) o skargach w zakresie art. 1 Protokołu nr 7 do Konwencji i art. 13 Konwencji oraz o uznaniu pozostałej części skargi za niedopuszczalną;

uwagi przedstawione przez Rząd i uwagi w odpowiedzi przedstawione przez skarżącego;

uwagi przedstawione przez Helsińską Fundację Praw Człowieka, którą Przewodniczący Sekcji dopuścił do udziału w postępowaniu w charakterze interwenienta;

Obradując na posiedzeniu niejawnym dnia 30 maja 2023 r.,

Wydaje następujący wyrok, który został przyjęty w tej dacie:

WPROWADZENIE

1. Sprawa dotyczy kwestii odnoszącej się do art. 1 Protokołu nr 7 do Konwencji, a mianowicie wydalenia skarżącego (legalnie przebywającego cudzoziemca) ze względów bezpieczeństwa narodowego. Skarżący zarzucił, że powody cofnięcia jego zezwolenia na pobyt i wydalenia nigdy nie zostały mu szczegółowo ujawnione.

FAKTY

2. Skarżący urodził się w 1980 r. i obecnie mieszka na Białorusi. Skarżący był reprezentowany przez panią M. Gąsiorowską, prawnika praktykującego w Warszawie.

3. Rząd był reprezentowany przez swojego pełnomocnika, pana J. Sobczaka z Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

4. Okoliczności faktyczne sprawy można podsumować w następujący sposób.

I. RAMY SPORU

5. Skarżący przybył do Polski w 2006 roku. W dniu 3 marca 2006 roku Wojewoda Mazowiecki udzielił mu zezwolenia na pobyt stały (osiedlenie) na podstawie art. 52 § 5 Konstytucji RP (zob. pkt 30 poniżej) z uwagi na jego polskie pochodzenie. W następnej kolejności skarżący osiedlił się w Polsce, znalazł pracę i kupił mieszkanie.

II. POSTĘPOWANIE W SPRAWIE WYDALENIA

6. W dniu 23 stycznia 2012 r. szef Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego wydał wniosek o wydalenie skarżącego na podstawie art. 68 ust. 1 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o cudzoziemcach („Ustawa z 2003 r.”) (zob. pkt 31 poniżej) na tej podstawie, że „jego dalszy pobyt w Polsce stanowiłby zagrożenie dla obronności lub bezpieczeństwa państwa”. Ustalono, że od 2000 r. skarżący współpracował z białoruskimi służbami specjalnymi.

7. W dniu 26 stycznia 2012 r. Wojewoda Mazowiecki zawiadomił o wszczęciu postępowania w sprawie cofnięcia zezwolenia na pobyt stały skarżącego i jego wydalenia.

8. Rząd wskazał, że w dniu 6 lutego 2012 roku skarżący zapoznał się z aktami sprawy i zwrócił się do Wojewody z prośbą o niecofanie mu zezwolenia na pobyt stały. Skarżący zapewnił Wojewodę, że nie ma żadnych powiązań z Białorusią, nie utrzymuje z kontaktów z żadną osobą z Białorusi i nie zagraża bezpieczeństwu Państwa Polskiego.

9. Skarżący częściowo nie zgodził się z takim postawieniem sprawy. Podniósł, że w dniu 6 lutego 2012 roku otrzymał jedynie oświadczenie Wojewody Mazowieckiego i tego dnia nie był w stanie zapoznać się z całością akt sprawy.

10. W dniu 13 lutego 2012 r. Wojewoda opatrzył niektóre dokumenty znajdujące się w aktach sprawy klauzulą „tajne”, zgodnie z art. 74 § 1 i 2 kodeksu postępowania administracyjnego (zob. pkt 37 poniżej).

11. Rząd podał, że w tym samym dniu skarżący ponownie zapoznał się z aktami sprawy.

12. Skarżący nie zgodził się z tym. Stwierdził, że nie pozwolono mu zapoznać się z aktami sprawy i otrzymał jedynie oświadczenie Wojewody dotyczące cofnięcia jego zezwolenia na pobyt.

13. W dniu 16 lutego 2012 r. skarżący dostarczył Wojewodzie niektóre dokumenty, w szczególności umowę o pracę oraz umowę sprzedaży mieszkania. Dokumenty te następnie przekazano szefowi Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego do zaopiniowania. W dniu 2 marca 2012 r. Agencja potwierdziła swój wniosek o wydalenie skarżącego z Polski.

14. W dniu 16 marca 2012 roku Wojewoda Mazowiecki, idąc za wnioskiem Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, podjął decyzję o cofnięciu zezwolenia na pobyt skarżącego i wydaleniu go z Polski. Na podstawie zebranego materiału dowodowego Wojewoda uznał, że dalszy pobyt skarżącego w Polsce stanowiłby

WYROK W SPRAWIE POKLIKAJEW PRZECIWKO POLSCE

zagrożenie dla obronności lub bezpieczeństwa państwa, ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego lub w inny sposób zagrażałby interesom Rzeczypospolitej Polskiej. Wojewoda stwierdził również, że nie ma podstaw do wydania skarżącemu zgody na „pobyt tolerowany”. Wojewoda zakazał skarżącemu dodatkowo wjazdu do strefy Schengen i przebywania w strefie Schengen przez okres pięciu lat. Decyzji nadano rygor natychmiastowej wykonalności

15. W dniu 20 marca 2012 r. skarżący został wydany z Polski.

16. W dniu 2 kwietnia 2012 r. skarżący złożył za pośrednictwem swojego prawnika odwołanie od decyzji o wydaleniu, zarzucając naruszenie art. 68 ust. 1 pkt 1 i art. 88 ust. 1 pkt 5 Ustawy z 2003 r. (zob. pkt 31 i 32 poniżej) i argumentując, że skarżący został niesłusznie uznany za zagrożenie dla bezpieczeństwa narodowego.

17. W dniu 21 sierpnia 2012 roku Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców utrzymał w mocy decyzję pierwszej instancji o wydaleniu skarżącego, powtarzając ustalenia organu niższej instancji. Zauważono, że władze uzyskały dostateczną ilość informacji, które wskazywałyby na potrzebę ograniczenia prawa skarżącego do osiedlenia się w Polsce ze względów bezpieczeństwa narodowego. Dowodów na poparcie tej decyzji dostarczały niejawne dokumenty. Podniesiono także, że nie można przedstawić dalszych dowodów ze względu na interes ochrony bezpieczeństwa narodowego. Na koniec podkreślono, że bliska rodzina skarżącego (jego rodzice) nadal mieszka na Białorusi. W ciągu ostatnich czterech lat skarżący wielokrotnie przebywał w Białorusi.

18. Skarżący odwołał się, ponownie podnosząc, że decyzja o jego wydaleniu była sprzeczna z art. 68 ust. 1 pkt 1 i art. 8 ust. 1 pkt 5 Ustawy z 2003 r.

19. W dniu 16 lipca 2013 r. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie utrzymał w mocy decyzję drugiej instancji o wydaleniu skarżącego. Sąd zauważył na wstępie, że Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców przekazał mu wszystkie niejawne dokumenty. Pełnomocnikowi skarżącego odmówiono jednak dostępu do tych dokumentów, a posiedzenie sądu odbyło się przy drzwiach zamkniętych. Odmowa opierała się na fakcie, że pełnomocnik skarżącego nie spełnił wymogów określonych w art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 5 sierpnia 2010 r. o ochronie informacji niejawnych („Ustawa z 2010 r.”) (zob. również pkt 39 poniżej). Mianowicie, jako że nie uzyskał poświadczenia bezpieczeństwa – formalnego upoważnienia uzyskanego po pozytywnym zakończeniu postępowania sprawdzającego – nie można go było traktować jako osobę dającą rękojmię zachowania tajemnicy.

20. Sąd zauważył dodatkowo, że wniosek o cofnięcie zezwolenia na pobyt skarżącego został złożony przez Agencję Bezpieczeństwa Wewnętrznego w dniu 23 stycznia 2012 roku. Wniosek ten nie stanowił dokumentu niejawnego. Agencja argumentowała, że od 2000 roku skarżący współpracował z białoruskimi służbami specjalnymi i w tym charakterze wykonywał zadania na terytorium Polski. Następnie szef Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego przedstawił kolejne dokumenty na poparcie wniosku. Dokumenty te były objęte klauzulą tajności i nie mogły zostać ujawnione skarżącemu ani jego pełnomocnikowi. Sąd zauważył, że organy administracyjne prawidłowo, zgodnie z art. 8 Ustawy o cudzoziemcach, odstąpił od

WYROK W SPRAWIE POKLIKAJEW PRZECIWKO POLSCE

podania dalszych powodów swoich decyzji ze względu na bezpieczeństwo państwa (zob. pkt 34 poniżej). Uznał również, że w świetle informacji zawartych w dokumentach niejawnych zaskarżona decyzja była prawidłowa.

21. Wreszcie sąd stwierdził, że skarżący mógł uczestniczyć w postępowaniu i faktycznie aktywnie to robił. Skarżący otrzymał informację o wszczęciu postępowania i miał możliwość przedstawienia argumentów i dowodów. Co najważniejsze, zapoznał się z aktami sprawy w dniu 6 lutego 2012 roku i miał dostęp do wniosku Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego z dnia 23 stycznia 2012 roku. W związku z tym już na początku postępowania administracyjnego dowiedział się, jaki jest charakter stawianych mu zarzutów.

22. Skarżący wniósł skargę kasacyjną od tego wyroku. Zarzucił m.in. naruszenie art. 68 ust. 1 pkt 1 i art. 88 ust. 1 pkt 5 Ustawy z 2003 r. Zauważył, że uzasadnienie wyroku nie obejmowało części niejawnej. Ponadto podniósł, że poza samym stwierdzeniem, że od 2000 r. współpracował z białoruskimi służbami specjalnymi i w tym funkcji realizował zadania na terytorium Polski, Sąd Okręgowy nie przedstawił żadnych faktów na poparcie tego ustalenia.

23. W dniu 28 lipca 2015 r. Naczelny Sąd Administracyjny oddalił skargę kasacyjną skarżącego, stwierdzając w szczególności, że analiza materiałów niejawnych dokonana przez uprawnione do tego organy była wiążąca i wystarczająca. Ponadto, analiza ta była przedmiotem kontroli ze strony sądów, które miały dostęp do całości akt sprawy i były w stanie obiektywnie zbadać powody wydalenia skarżącego. Chociaż wyrok Sądu Okręgowego nie zawierał niejawnej części uzasadnienia, nie oznaczało to, że sąd ten nie zbadał dokumentów niejawnych. Sąd Okręgowy przeanalizował dokumenty niejawne znajdujące się w aktach sprawy i stwierdził, że dawały one podstawę do uwzględnienia wniosku Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego.

III. DOSTĘP DO DOKUMENTÓW NIEJAWNYCH

24. W dniu 5 czerwca 2012 r. Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców odrzucił wniosek pełnomocnika skarżącego o zapoznanie się z niejawną częścią akt sprawy; nie wskazał przy tym dalszych powodów tej decyzji, powołując się na względy bezpieczeństwa narodowego.

25. Pełnomocnik skarżącego zaskarżył tę decyzję, powołując się na rozdziały 1, 4 i 6 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. („Prawo o adwokaturze”) oraz art. 51 ust. 3 i 4 Konstytucji (zob. pkt 29 poniżej).

26. W dniu 24 lipca 2012 roku Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców potwierdził decyzję z dnia 5 czerwca 2012 roku. Zwrócono uwagę, że m.in. zgodnie z art. 4 ust. 1 Ustawy z 2010 r. informacje niejawne mogą być udostępniane wyłącznie osobie dającej rękojmię zachowania tajemnicy i tylko w zakresie niezbędnym do wykonywania przez nią pracy służbowej lub pełnienia służby na zajmowanym stanowisku albo wykonywania czynności zleconych.

27. W dniu 11 kwietnia 2013 r. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie oddalił skargę wniesioną przez pełnomocnika skarżącego na tej podstawie, że nie posiadał on wymaganego zaświadczenia o dopuszczeniu zgodnie z

WYROK W SPRAWIE POKLIKAJEW PRZECIWKO POLSCE

art. 4 ust. 1 Ustawy z 2010 r.

28. W dniu 10 maja 2013 roku Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie odrzucił kolejny wniosek pełnomocnika skarżącego o zapoznanie się z niejawną częścią akt sprawy. Decyzja ta nie zawierała żadnego uzasadnienia.

STOSOWNE RAMY PRAWNE I PRAKTYKA

I. POLSKA KONSTYTUCJA

29. Art. 51 ust. 3 i 4 Konstytucji ma następujące brzmienie:

„§ 3. Każdy ma prawo dostępu do dotyczących go urzędowych dokumentów i zbiorów danych. Ograniczenie tego prawa może określić ustawa.

§ 4. Każdy ma prawo do żądania sprostowania oraz usunięcia informacji nieprawdziwych, niepełnych lub zebranych w sposób sprzeczny z ustawą”.

30. Art. 52 § 5 Konstytucji ma następujące brzmienie:

„Osoba, której pochodzenie polskie zostało stwierdzone zgodnie z ustawą, może osiedlić się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na stałe”.

II. USTAWA O CUDZOZIEMCACH

31. Zgodnie z art. 68 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o cudzoziemcach („Ustawa z 2003 r.”) w brzmieniu obowiązującym w okresie, którego dotyczy niniejsza sprawa, zezwolenie na osiedlenie może zostać cofnięte, jeżeli wymagają tego względy obronności lub bezpieczeństwa państwa albo interesy Rzeczypospolitej Polskiej.

32. Zgodnie z art. 88 ust. 1 pkt 5 cudzoziemiec miał być wydany z Polski, jeżeli jego dalszy pobyt stanowiłby zagrożenie dla obronności lub bezpieczeństwa państwa lub ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego lub w inny sposób naruszałby interes Rzeczypospolitej Polskiej.

33. Art. 89 ust. 1 Ustawy z 2003 r. stanowił, że cudzoziemiec nie powinien być wydany, jeśli:

- (i) zachodzą przesłanki do udzielenia zgody na pobyt tolerowany;
- (ii) jest małżonkiem obywatela polskiego albo cudzoziemca posiadającego zezwolenie na osiedlenie się (między innymi);
- (iii) przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie wizy Schengen (między innymi); lub
- (iv) posiada ważne zezwolenie pobytowe lub inne zezwolenie uprawniające do pobytu w Polsce, wydane przez inne państwo obszaru Schengen i jego dalszy pobyt nie stanowi zagrożenia dla bezpieczeństwa państwa lub bezpieczeństwa i porządku publicznego lub interesów Rzeczypospolitej Polskiej.

34. Zgodnie z art. 8 ustawy z 2003 r. organ administracyjny mógł odstąpić od uzasadnienia swojej decyzji, jeżeli wymagały tego względy obronności lub bezpieczeństwa państwa albo ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego.

WYROK W SPRAWIE POKLIKAJEW PRZECIWKO POLSCE

35. Ustawa z 2003 r. została uchylona ustawą z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, która weszła w życie w dniu 1 maja 2014 r.

III. KODEKS POSTĘPOWANIA ADMINISTRACYJNEGO

36. Art. 9, 10 i 73 Kodeksu postępowania administracyjnego ustanawiają odpowiednio zasadę praworządności, zasadę jawności postępowania oraz prawo strony postępowania do dostępu do akt sprawy.

37. Art. 74 tego kodeksu ustanawia wyjątek od ogólnej zasady dotyczącej prawa strony postępowania do dostępu do akt sprawy i stanowi, co następuje:

„§ (1) Przepisu art. 73 nie stosuje się do akt sprawy zawierających informacje niejawne o klauzuli tajności „tajne” lub „ściśle tajne”, a także do innych akt, które organ administracji publicznej wyłączy ze względu na ważny interes państwowy.

§ (2) Odmowa umożliwienia stronie przeglądania akt sprawy, sporządzania z nich notatek, kopii i odpisów, uwierzytelnienia takich kopii i odpisów lub wydania uwierzytelnionych odpisów następuje w drodze postanowienia, na które służy zażalenie”.

IV. USTAWA Z 2010 R.

38. Ustawa z dnia 5 sierpnia 2010 r. o ochronie informacji niejawnych („Ustawa z 2010 r.”) określa „zasady ochrony informacji, których nieuprawnione ujawnienie spowodowałoby lub mogłoby spowodować szkody dla Rzeczypospolitej Polskiej albo byłyby z punktu widzenia jej interesów niekorzystne, także w trakcie ich opracowywania oraz niezależnie od formy i sposobu ich wyrażania, zwanych dalej „informacjami niejawnymi”.

39. Art. 4 Ustawy z 2010 r. dotyczy zasady ograniczonego dostępu i stanowi, że „Informacje niejawne mogą być udostępnione wyłącznie osobie dającej rękojmię zachowania tajemnicy i tylko w zakresie niezbędnym do wykonywania przez nią pracy lub pełnienia służby na zajmowanym stanowisku albo wykonywania czynności zleconych”.

40. Art. 5 ustanawia cztery poziomy ochrony w zależności od wagi materiału niejawnego, mianowicie: ściśle tajne, tajne, poufne i zastrzeżone. Zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy informacjom niejawnym nadaje się klauzulę „tajne”, jeżeli ich nieuprawnione ujawnienie spowoduje poważną szkodę dla Rzeczypospolitej Polskiej.

41. Art. 8 Ustawy z 2010 r. stanowi ponadto, że:

“[Zasady ochrony informacji niejawnych]

Informacje niejawne, którym nadano określoną klauzulę tajności:

(1) mogą być udostępnione wyłącznie osobie uprawnionej, zgodnie z przepisami ustawy dotyczącymi dostępu do określonej klauzuli tajności;

(2) muszą być przetwarzane w warunkach uniemożliwiających ich nieuprawnione ujawnienie, zgodnie z przepisami określającymi wymagania dotyczące kancelarii tajnych, bezpieczeństwa systemów teleinformatycznych, obiegu materiałów i środków bezpieczeństwa fizycznego, odpowiednich do nadanej klauzuli tajności;

(3) muszą być chronione, odpowiednio do nadanej klauzuli tajności, z zastosowaniem

WYROK W SPRAWIE POKLIKAJEV PRZECIWKO POLSCE

środków bezpieczeństwa określonych w ustawie i przepisach wykonawczych wydanych na jej podstawie”.

PRAWO

I. DOMNIEMANE NARUSZENIE ART. 1 PROTOKOŁU NR 7 DO KONWENCJI

42. Na podstawie art. 6 i 13 Konwencji skarżący zarzucił, że nie zapewniono mu wystarczających gwarancji proceduralnych, w związku z czym nie był on w stanie skutecznie bronić się w postępowaniu, które zostało wszczęte wnioskiem o wydalenie go z Polski ze względów bezpieczeństwa narodowego. W szczególności zarzucił, że: nie został powiadomiony o faktycznych zarzutach przeciwko niemu, ani jemu, ani jego pełnomocnikowi nie przyznano dostępu do akt sprawy w trakcie postępowania krajowego, a decyzja o wydaleniu miała rygor natychmiastowej wykonalności.

43. Trybunał, będąc mistrzem w kwalifikacji prawnej stanów faktycznych w sprawach (zob. Radomilja i inni przeciwko Chorwacji [GC], skarga nr 37685/10 i 22768/12, §§ 113-15 i 126, 20 marca 2018 r.), uznaje, że zarzuty skarżących należy przeanalizować wyłącznie na podstawie art. 1 Protokołu nr 7 do Konwencji (zob. Muhammad i Muhammad przeciwko Rumunii [GC], nr 80982/12, § 90, 15 października 2020 r.), który brzmi następująco:

„1. Cudzoziemiec legalnie przebywający na terytorium jakiegokolwiek państwa nie może być zeń wydany, chyba że w wyniku decyzji podjętej zgodnie z ustawą, i powinien mieć możliwość:

- (a) przedstawienia racji przeciwko wydaleniu,
- (b) wniesienia środków odwoławczych oraz
- (c) bycia reprezentowanym dla tych celów przed właściwym organem albo osobą lub osobami wyznaczonymi przez ten organ.

2. Cudzoziemiec może być wydany, bez uprzedniego skorzystania ze swoich praw wymienionych w ustępie 1a, b i c niniejszego artykułu, jeśli jest to konieczne z uwagi na porządek publiczny lub uzasadnione względami bezpieczeństwa państwowego”.

A. Dopuszczalność

44. Trybunał ponownie zwraca uwagę, że gwarancje przewidziane w art. 1 Protokołu nr 7 mają zastosowanie wyłącznie do cudzoziemców, którzy „legalnie przebywają” na terytorium państwa, które ratyfikowało ten Protokół (zob. Gruzja przeciwko Rosji (I) [GC], skarga nr 13255/07, § 228, ETPC 2014, oraz Muhammad i Muhammad, wyrok cytowany powyżej, § 91). W niniejszej sprawie skarżący przybył do Polski w 2006 roku i otrzymał zezwolenie na pobyt stały ze względu na swoje polskie pochodzenie (zob. pkt 5 powyżej). W momencie wszczęcia postępowania w sprawie wydalenia „legalnie przebywał” zatem na terytorium Polski, a zatem art. 1 Protokołu nr 7 ma zastosowanie *ratione materiae* w niniejszej sprawie.

45. Trybunał zauważa, że skarga nie jest ani oczywiście bezzasadna, ani niedopuszczalna z jakichkolwiek innych powodów wskazanych w art. 35 Konwencji. Należy ją zatem uznać za dopuszczalną.

B. Przedmiot skargi

1. Stanowiska stron

(a) Skarżący

46. Odwołując się do sprawy Muhammad i Muhammad (wyrok cytowany powyżej), skarżący stwierdził, że decyzja o wydaleniu go z Polski nie była zgodna z wymogami proceduralnymi określonymi w art. 1 Protokołu nr 7 do Konwencji. Utrzymywał, że nigdy nie został poinformowany o powodach wydalenia, a jedynie otrzymał ogólne oświadczenie w tym zakresie. Nawet w trakcie postępowania przed sądami administracyjnymi ani on, ani jego pełnomocnik nie otrzymali żadnego merytorycznego uzasadnienia. Nie miał również prawa zapoznać się z dokumentami znajdującymi się w aktach sprawy. Nie był w stanie zakwestionować stanowiska organów podnoszących, że zagrożone jest bezpieczeństwo narodowe, nie poznawszy faktów, które doprowadziły władze krajowe do przekonania, że stanowi on zagrożenie dla bezpieczeństwa narodowego.

47. Skarżący podniósł, że nie został poinformowany o konkretnych zarzutach przeciwko niemu ani nawet o ogólnym kontekście, na którym opierało się wydalenie, jako że stanowiska, które doprowadziły do wszczęcia postępowania, jedynie powoływały się na materiały wywiadowcze, z których wynikało, że wykonywał on czynności, które mogły zagrozić bezpieczeństwu narodowemu.

48. Stwierdził ponadto, że jego pełnomocnik kilkakrotnie zwracał się o dostęp do akt sprawy, jednak bezskutecznie. Ponadto w czasie postępowania odwoławczego skarżący został już wydany i przebywał na Białorusi, więc nigdy nie został przesłuchany przez sądy administracyjne, które podjęły decyzję w sprawie jego odwołania.

49. Zdaniem skarżącego dopuszczono się naruszenia gwarancji jego praw proceduralnych. Nie został ani razu przesłuchany przez niezależny organ lub sąd. Wprawdzie mógł składać pisemne oświadczenia, nie miał jednak możliwości zadawania pytań ani nie mógł zakwestionować powodów wydalenia.

50. Faktycznie w postępowaniu krajowym reprezentował go pełnomocnik, ale dopiero po wydaleniu skarżącego z Polski. Dodatkowo, nie był w stanie znaleźć prawnika, który posiadałby odpowiednie uprawnienia do dostępu do dokumentów niejawnych. Co najistotniejsze, decyzja z dnia 10 maja 2013 r., w której odmówiono pełnomocnikowi skarżącego dostępu do akt sprawy, nie zawierała żadnego uzasadnienia.

51. Na koniec skarżący zwrócił uwagę, że uzasadnienie wyroków Sądu Okręgowego w Warszawie i Naczelnego Sądu Administracyjnego było bardzo ogólne. Sądy przytoczyły jedynie stosowne przepisy prawa i nie dokonały żadnej

analizy jego indywidualnej sytuacji.

(b) Rząd

52. Rząd zauważył na wstępie, że w dniu 3 marca 2006 r. skarżącemu udzielono zezwolenia na pobyt stały w Polsce ze względu na jego polskie pochodzenie. Odnosząc się do sprawy Chahal przeciwko Zjednoczonemu Królestwu (15 listopada 1996 r., § 138, Reports of Judgments and Decisions 1996-V), Rząd podniósł, że decyzja Wojewody Mazowieckiego o cofnięciu zezwolenia na pobyt skarżącego i wydaleniu go z Polski została wydana zgodnie z przepisami prawa krajowego, a mianowicie z art. 68 ust. 1 Ustawy z 2003 r. (zob. pkt 31 powyżej) i była niezbędna, biorąc pod uwagę interes porządku publicznego i bezpieczeństwa narodowego.

53. Decyzja Wojewody Mazowieckiego o uznaniu niektórych dokumentów znajdujących się w aktach sprawy za „tajne” wydana została na podstawie art. 74 § 1 kodeksu postępowania administracyjnego oraz art. 8 Ustawy z 2010 r. (zob. pkt 37 i 41 powyżej). Rząd zwrócił uwagę, że w określonych okolicznościach objęcie dokumentów klauzulą „tajne” było konieczne, aby w sposób prawidłowy prowadzić postępowanie ze względu na obronność, bezpieczeństwo państwa lub ochronę bezpieczeństwa publicznego.

54. Rząd wskazał ponadto, że w swojej decyzji Wojewoda szczegółowo wyjaśnił powody cofnięcia zezwolenia na pobyt skarżącego, powołując się przy tym na stosowne przepisy prawa. Podkreślono w niej, że z przedłożonych dowodów wynikało, iż dalszy pobyt skarżącego w Polsce zagrażałby bezpieczeństwu narodowemu. Ponadto skarżący miał sposobność czynnego uczestnictwa w postępowaniu. W dniach 6 i 13 lutego 2012 r. zapoznał się z aktami sprawy i przedłożył określone dokumenty, w tym wniosek o umorzenie postępowania w sprawie cofnięcia zezwolenia na pobyt. Dokumenty te przekazano następnie Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, która poddała je analizie, lecz mimo to potwierdziła wniosek o wydalenie skarżącego.

55. Ponadto sprawę rozpatrywały następnie sądy administracyjne. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie przeanalizował dokumenty niejawne i uznał, że w świetle zawartych w nich informacji zaskarżona decyzja była prawidłowa. Naczelny Sąd Administracyjny potwierdził to rozumowanie i uznał, że skarżący uzyskał wystarczającą wiedzę na temat charakteru zarzutów stawianych mu przez Agencję Bezpieczeństwa Wewnętrznego.

56. Rząd zauważył podniósł, że w przeciwieństwie do sprawy Lupsa przeciwko Rumunii (skarga nr 10337/04, ECHR 2006-VII), w przedmiotowej sprawie wszystkie istotne dokumenty, w tym materiały wrażliwe i niejawne, zostały dokładnie skontrolowane przez krajowe sądy administracyjne w obu instancjach.

57. Wreszcie, skarżący mógł uczestniczyć w całym postępowaniu administracyjnym. Odmowa dostępu pełnomocnikowi skarżącego do niejawnej części akt sprawy opierała się na art. 4 ust. 1 Ustawy z 2010 r., a także wynikała z faktu, że pełnomocnik nie posiadał wymaganego poświadczenia dającego rękojmię zachowania tajemnicy, a zatem nie spełniał warunków niezbędnych do uzyskania dostępu do

informacji niejawnych.

2. *Interwenient uboczny*

58. Helsińska Fundacja Praw Człowieka podniosła, że polskie prawo pozbawia cudzoziemców, wobec których toczy się postępowanie o wydalenie, dostępu do dokumentów niejawnych znajdujących się w aktach sprawy. Takie uregulowanie w sposób nieproporcjonalny ogranicza gwarancje procesowe takich osób, w szczególności w świetle innych przepisów prawa procesowego, które obowiązują w postępowaniu o wydalenie (zwłaszcza natychmiastowej wykonalności decyzji o wydaleniu ze względu na bezpieczeństwo narodowe).

59. Zdaniem interwenienta cudzoziemcy powinni zostać poinformowani o faktycznych przyczynach wydalenia, aby zapewnić im możliwość skorzystania z przysługujących im praw proceduralnych oraz aby postępowanie było zgodne z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, prawem Unii Europejskiej oraz standardami Organizacji Narodów Zjednoczonych w sprawach dotyczących wydalenia cudzoziemców. Sam fakt, że dokumenty niejawne mogą być przedmiotem kontroli ze strony sądów administracyjnych, nie łagodził wszystkich negatywnych konsekwencji wynikających z braku prawdziwie kontradyktoryjnego charakteru postępowania.

3. *Ocena Trybunału*

(a) *Zasady ogólne*

60. Zasady ogólne określa wyrok w sprawie Muhammad i Muhammad (cytowany powyżej, § 125-57).

61. W tej sprawie Trybunał orzekł w szczególności, że art. 1 ust. 1 Protokołu nr 7 wymaga, aby cudzoziemcy, których sprawa dotyczy, otrzymali informację o okolicznościach faktycznych, które doprowadziły władze krajowe do wniosku, że stanowią oni zagrożenie dla bezpieczeństwa narodowego, a także aby otrzymali oni dostęp do treści dokumentów i informacji zawartych w aktach sprawy, na których władze te oparły się przy podejmowaniu decyzji o ich wydaleniu (tamże, § 129 oraz Hassine przeciwko Rumunii, skarga nr 36328/13, § 51, 9 marca 2021 r.).

62. Trybunał stwierdził ponadto, że jakiegokolwiek ograniczenia przedmiotowych praw nie powinny negować ochrony proceduralnej gwarantowanej przez art. 1 Protokołu nr 7 poprzez naruszenie samej istoty gwarancji przewidzianych w tym przepisie. Nawet w przypadku gdy ograniczenia takie zostały nałożone, cudzoziemcowi należy zapewnić skuteczną możliwość przedstawienia racji przeciwko wydaleniu i należy go chronić przed arbitralną ingerencją. Trybunał powinien zatem najpierw ustalić, czy właściwy niezależny organ – w świetle szczególnych okoliczności sprawy – należycie uzasadnił ograniczenia dotyczące praw proceduralnych cudzoziemca. Następnie Trybunał bada, czy trudności wynikające z tych ograniczeń dla cudzoziemca, którego sprawa dotyczyły, zostały dostatecznie zrównoważone przez środki równoważące. W związku z tym jedynie te ograniczenia,

które w okolicznościach danej sprawy są należycie uzasadnione i dostatecznie zbilansowane, są dopuszczalne w rozumieniu art. 1 Protokołu nr 7 (zob. Muhammad i Muhammad, § 133, i Hassine, § 52, oba wyroki cytowane powyżej).

63. Im mniej skrupulatne są władze krajowe w badaniu potrzeby ograniczenia praw proceduralnych cudzoziemca, tym bardziej skrupulatna musi być kontrola Trybunału w zakresie środków równoważących (tamże, § 145). W swojej ocenie Trybunał kierował się dwiema podstawowymi zasadami: im bardziej ograniczone są informacje dostępne cudzoziemcowi, tym istotniejsze są gwarancje; mają one tę funkcję, że równoważą ograniczenie jego praw proceduralnych; jeżeli z okoliczności sprawy wynika, że będzie mieć to szczególnie daleko idące reperkusje dla sytuacji cudzoziemca, należy odpowiednio wzmocnić gwarancje równoważące (zob. Muhammad i Muhammad, § 146 oraz Hassine, § 53, oba wyroki cytowane powyżej).

64. Środki, które są w stanie w dostateczny sposób zrównoważyć ograniczenia „praw proceduralnych” cudzoziemca, to: wartość ujawnionych cudzoziemcowi informacji dotyczących przyczyn jego wydalenia oraz zapewniony dostęp do treści powoływanych dokumentów; ujawnienie cudzoziemcowi informacji dotyczących przebiegu postępowania oraz istniejących mechanizmów krajowych mających na celu zrównoważenie ograniczenia jego praw; i wreszcie, czy cudzoziemiec był reprezentowany i czy w postępowaniu uczestniczył niezależny organ (zob. Muhammad i Muhammad, § 147-56, oraz Hassine, § 54, oba wyroki cytowane powyżej).

65. Na koniec Trybunał zwrócił uwagę, że zachowanie zgodności z art. 1 § 1 Protokołu nr 7 nie musi koniecznie pociągać za sobą odpowiedzi twierdzącej na wszystkie z powyższych pytań jednocześnie. Ocena istoty i zakresu środków równoważących, które należy wdrożyć, może się różnić w zależności od okoliczności danej sprawy. W każdym przypadku Trybunał będzie miał obowiązek ustalić – w świetle całości postępowania – czy uszanowano samą istotę praw zagwarantowanych cudzoziemcowi na podstawie art. 1 § 1 Protokołu nr 7 (zob. Muhammad i Muhammad, § 157 oraz Hassine, § 54, oba wyroki cytowane powyżej).

(b) Zastosowanie do niniejszej sprawy

(i) *Ograniczenie praw proceduralnych skarżącego*

66. Przechodząc do stanu faktycznego w niniejszej sprawie, Trybunał zauważa, że w decyzji z dnia 16 marca 2012 r. Wojewoda Mazowiecki uznał, że dalszy pobyt skarżącego w Polsce stanowiłby zagrożenie dla obronności lub bezpieczeństwa państwa. W decyzji stwierdzono także ogólnie, że skarżący współpracował z białoruskimi służbami specjalnymi. Nie odniesiono się w sposób bardziej szczegółowy do elementów faktycznych sprawy ani nie podano żadnych dodatkowych powodów (zob. pkt 14 powyżej). Jak jednak później potwierdziły władze krajowe (zob. pkt 17 i 20 powyżej), nie można było przedstawić dalszych powodów ze względu na potrzebę ochrony bezpieczeństwa narodowego.

67. Jeśli chodzi o prawo skarżącego do otrzymania informacji o treści

dokumentów oraz informacji zawartych w aktach sprawy, na których opierała się sprawa skierowana przeciwko niemu, Trybunał zauważa, że w rezultacie decyzji Wojewody o uznaniu niektórych dokumentów za tajne (zob. pkt 10 powyżej), wydanej na początku postępowania, skarżący, a następnie jego pełnomocnik, nie mogli uzyskać dostępu do tych dokumentów. W oczywisty sposób wiązało się to ze znacznym ograniczeniem prawa skarżącego do uzyskania informacji o okolicznościach faktycznych i treści dokumentów leżących u podstaw zarówno wniosku o jego wydalenie złożonego przez szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, jak i decyzji władz krajowych nakazującej wydalenie go z Polski (por Muhammad i Muhammad, wyrok cytowany powyżej, § 160).

68. Trybunał zauważa ponadto, że strony nie zgadzały się co do tego, czy skarżący mógł zapoznać się z aktami sprawy w dniach 6 i 13 lutego 2012 roku. Rząd utrzymywał, że w tych dniach skarżący zapoznał się z aktami. Z drugiej strony skarżący podnosił, że nie miał dostępu do całości akt i otrzymał jedynie oświadczenie Wojewody (zob. pkt 8, 9, 11 i 12 powyżej). Z kolei Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie stwierdził jedynie, że skarżący zapoznał się z aktami sprawy w dniu 6 lutego 2012 roku i miał dostęp do wniosku Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego z dnia 23 stycznia 2012 roku (zob. pkt 21 powyżej). Sąd ten zwrócił także uwagę, że wniosek ten nie był dokumentem niejawnym (zob. pkt 20 powyżej). Chociaż Trybunał nie ma wystarczających podstaw, aby zakwestionować ustalenia dokonane przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie, to w opinii Trybunału nie naświetlają one dostatecznie, czy skarżący miał faktyczną możliwość zapoznania się z całością akt sprawy w dniu 6 lutego 2012 roku

69. Do Trybunału pozostaje ustalenie, czy ograniczenia praw proceduralnych skarżącego były niezbędne i czy władze krajowe wprowadziły środki równoważące w celu złagodzenia tych ograniczeń, a następnie ocena, jaki dokładnie wpływ miały te ograniczenia na sytuację skarżącego w odniesieniu do całości postępowania (tamże, § 161, i Hassine, wyrok cytowany powyżej, § 56).

(ii) Czy ograniczenia praw proceduralnych skarżącego były należyście uzasadnione?

70. Trybunał zwraca uwagę, że w swoich decyzjach odmawiających skarżącemu dostępu do akt sprawy władze krajowe powoływały się na względy bezpieczeństwa narodowego i opierały się na fakcie, że niektóre dokumenty były niejawne. Nie podały jednak dalszych powodów ani nie przedstawiły dodatkowych wyjaśnień (zob. pkt 19, 24 i 28 powyżej). W opinii Trybunału nie wydaje się, aby władze krajowe przeprowadziły jakąkolwiek analizę niezbędności ograniczenia praw proceduralnych skarżącego i odmowy ujawnienia mu informacji niejawnych. Władze krajowe w żaden sposób nie wyjaśniły, na czym polega charakter względów bezpieczeństwa narodowego, które uniemożliwiły ujawnienie materiałów niejawnych dotyczących skarżącego. Ostatnia odmowa dostępu do dokumentów niejawnych, wydana przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie, nie zawierała nawet żadnego uzasadnienia (zob. pkt 28 powyżej)

71. W związku z tym, biorąc pod uwagę, że władze krajowe nie przeprowadziły żadnego badania, czy ograniczenie praw proceduralnych skarżącego było niezbędne, Trybunał zmuszony jest przeprowadzić surową kontrolę, aby ustalić, czy wprowadzone środki równoważące były w stanie skutecznie złagodzić te ograniczenia (zob. Muhammad i Muhammad, § 165 oraz Hassine, § 57, oba wyroki cytowane powyżej, oraz ogólne zasady przytoczone w pkt 63 powyżej).

(iii) Istnienie środków równoważących w niniejszej sprawie

72. Trybunał odnotowuje, że przy badaniu, czy w niniejszej sprawie przestrzegano praw skarżącego, należy uwzględnić szereg czynników. Prócz innych argumentów Rząd wskazał, że: w swojej decyzji Wojewoda wyjaśnił powody cofnięcia zezwolenia na pobyt skarżącego; skarżący miał możliwość uczestniczenia w postępowaniu i był reprezentowany przez prawnika; zapoznał się z aktami sprawy w dniach 6 i 13 lutego 2012 r.; miał możliwość złożenia dokumentów i oświadczeń; a przede wszystkim jego sprawa została rozpoznana przez sądy administracyjne, które zdecydowały, że wydalenie było konieczne, zważywszy na treść niejawnych dokumentów (zob. pkt 53-56 powyżej).

73. W związku z tym Trybunał zauważa, że skarżący został powiadomiony o tym, że Agencja Bezpieczeństwa Wewnętrznego wszczęła postępowanie (zob. pkt 7 powyżej). Przedmiotowy wniosek opisywał jednak zachowanie skarżącego w bardzo ogólny sposób – jako współpracę z białoruskimi służbami specjalnymi – bez jakiegokolwiek wzmianki o konkretnych działaniach, których rzekomo się podjął (zob. pkt 6 powyżej). Skarżącemu nie postawiono żadnych dalszych zarzutów. Podczas postępowania odwoławczego władze i sądy krajowe jedynie powtórzyły te same powody, nie podając żadnych dalszych podstaw faktycznych ani szczegółów. W związku z tym, w opinii Trybunału, informacje przekazane skarżącemu w kontekście postępowania nie były środkiem, który był w stanie zrównoważyć ograniczenie jego praw proceduralnych (porównaj Muhammad i Muhammad, wyrok cytowany powyżej, § 177).

74. Jeśli chodzi o udział skarżącego w postępowaniu, Trybunał zauważa, że został on wydalony z Polski w dniu 20 marca 2012 r., cztery dni po wydaniu decyzji Wojewody (zob. pkt 5 powyżej). Fakt ten nieuchronnie wpłynął na jego zdolność do bronięcia swojej sprawy przed polskimi władzami. Jakkolwiek skarżący był następnie reprezentowany przez pełnomocnika, wybrany przez niego pełnomocnik nie miał dostępu do niejawnych dokumentów znajdujących się w aktach sprawy.

75. Trybunał zwraca uwagę, że władze krajowe jedynie poinformowały, iż pełnomocnik skarżącego nie posiadał wymaganego poświadczenia bezpieczeństwa, aby uzyskać dostęp do dokumentów niejawnych (zob. pkt 19, 26 i 27 powyżej). Skarżący nie otrzymał jednak żadnych dalszych wskazówek, w jaki sposób mógłby uzyskać dostęp do dokumentów znajdujących się w aktach, ani listy nazwisk prawników posiadających odpowiednie poświadczenie bezpieczeństwa (por. Muhammad i Muhammad, wyrok cytowany powyżej, § 185 i 186).

76. W związku z powyższym Trybunał uważa, że – zważywszy na szczególny

charakter postępowania oraz fakt, że do tego czasu skarżący opuścił już Polskę – skarżącemu nie zapewniono skutecznej możliwości reprezentacji przez prawnika.

77. W świetle powyższego Trybunał stwierdza, że reprezentacja skarżącego nie była dostatecznie skuteczna, aby istotnie zrównoważyć ograniczenia nałożone na wykonywanie praw proceduralnych przez skarżącego.

78. Trybunał zauważa ponadto, że jakkolwiek pierwotna decyzja o cofnięciu zezwolenia na pobyt skarżącego i jego wydaleniu została wydana przez organ administracyjny – Wojewodę Mazowieckiego – a następnie utrzymana w mocy przez Urząd do Spraw Cudzoziemców (zob. pkt 14 i 17 powyżej), podlegała ona kontroli sądowej przez sądy administracyjne (zob. pkt 19 i 23 powyżej). Właściwe sądy administracyjne dysponowały niezbędną niezawisłością w rozumieniu orzecznictwa Trybunału, co też nie zostało zakwestionowane przez skarżącego. Trybunał przywiązuje również szczególną wagę do faktu, że postępowanie toczyło się przed sądami wyższej instancji w hierarchii polskiego systemu prawnego; Naczelny Sąd Administracyjny jest w gruncie rzeczy najwyższym organem sądowym w sprawach administracyjnych. Zdaniem Trybunału są to istotne gwarancje, które należy uwzględnić przy ocenie środków, które mogą złagodzić skutki ograniczeń w zakresie możliwości realizacji praw proceduralnych przez skarżącego (por. Muhammad i Muhammad, wyrok cytowany powyżej, § 193).

79. Niemniej jednak nawet w tych postępowaniach przed sądami, zważywszy na uwagę skąpe i niekonkretne informacje, jakimi skarżący dysponował, nie był on w stanie skutecznie zakwestionować stanowiska organów podnoszących, że zagrożone jest bezpieczeństwo narodowe. Dodatkowo, jak skarżący zaznaczył, sądy krajowe przedstawiły jedynie bardzo ogólne uzasadnienia swoich wniosków.

(iv) Wnioski dotyczące zgodności z art. 1 Protokołu nr 7 w niniejszej sprawie

80. Trybunał stwierdza, że w niniejszej sprawie skarżący doświadczył daleko idących ograniczeń, jeśli chodzi o realizację prawa do otrzymania informacji o faktach stanowiących podstawę decyzji o jego wydaleniu oraz prawa do dostępu do treści dokumentów i informacji, na których oparł się organ, który podjął tę decyzję. W świetle powyższych uwag nie wydaje się jednak, aby jakkolwiek niezależny organ na szczeblu krajowym przeprowadził analizę, czy takie ograniczenia były niezbędne, i doszedł do wniosku, że są one należycie uzasadnione. Trybunał jest zatem zmuszony przeprowadzić surową kontrolę środków wprowadzonych w postępowaniu przeciwko skarżącemu, mających zrównoważyć skutki tych ograniczeń i uszanować samą istotę jego praw wynikających z art. 1 § 1 Protokołu nr 7 (zob. pkt 63 powyżej).

81. Trybunał zauważa zatem, że skarżący otrzymał jedynie bardzo ogólne informacje na temat stawianych mu zarzutów, zaś akta sprawy nie wskazywały na żadne konkretne działania skarżącego, które rzekomo zagrażały bezpieczeństwu narodowemu. Nie udzielono mu również żadnych informacji o możliwości uzyskania dostępu do dokumentów zawartych w aktach za pośrednictwem prawnika posiadającego wymagane poświadczenie bezpieczeństwa. Zważywszy, że w tym czasie skarżący został już wydalony na Białoruś, bardzo utrudniło mu to

WYROK W SPRAWIE POKLIKAJEV PRZECIWKO POLSCE

przedstawienie swoich racji. Ponadto fakt, że ostateczna decyzja została podjęta przez niezawisłe organy sądowe wysokiego szczebla, nie wystarcza, aby zrównoważyć ograniczenia, których skarżący doświadczył w wykonywaniu jego praw proceduralnych.

82. Podsumowując, patrząc na postępowanie jako całość i uwzględniając margines oceny przyznany państwom w takich kwestiach, Trybunał stwierdza, że ograniczenia nałożone na skarżącego w zakresie korzystania z jego praw na podstawie art. 1 Protokołu nr 7 nie zostały zrównoważone w postępowaniu krajowym w taki sposób, aby zachować samą istotę tych praw.

83. W związku z tym doszło do naruszenia art. 1 Protokołu nr 7 do Konwencji.

II ZASTOSOWANIE ART. 41 KONWENCJI

84. Art. 41 Konwencji stanowi, co następuje:

„Jeżeli Trybunał stwierdzi, że nastąpiło naruszenie Konwencji lub jej Protokołów, oraz jeżeli prawo wewnętrzne zainteresowanej Wysokiej Układającej się Strony pozwala tylko na częściowe usunięcie konsekwencji tego naruszenia, Trybunał orzeka, gdy zachodzi taka potrzeba, o przyznaniu słusznego zadośćuczynienia”.

A. Szkoda

85. Skarżący domagał się 15 000 euro (EUR) z tytułu szkody majątkowej i niemajątkowej.

86. Rząd zakwestionował to roszczenie.

87. Trybunał nie dostrzega związku przyczynowego między stwierdzonym naruszeniem a domniemaną szkodą majątkową; dlatego też odrzuca to roszczenie. Z drugiej strony Trybunał zasądza na rzecz skarżącego kwotę 6 500 euro z tytułu szkody niemajątkowej

B. Koszty i wydatki

88. Skarżący domagał się także kwoty 1640 euro tytułem zwrotu kosztów i wydatków, jakie poniósł przed Trybunałem.

89. Rząd zakwestionował to roszczenie.

90. Zgodnie z orzecznictwem Trybunału, skarżący jest uprawniony do otrzymania zwrotu kosztów i wydatków jedynie w takim zakresie, w jakim zostało wykazane, że koszty te zostały faktycznie poniesione, że były konieczne, a także były rozsądne co do wysokości. W niniejszej sprawie, mając na względzie posiadane dokumenty i powyższe kryteria, Trybunał uznaje za zasadne, aby przyznać kwotę 1 640 EUR za postępowanie przed nim, powiększonej o wszelkie podatki, które skarżący może być zobowiązany zapłacić.

Z TYCH PRZYCZYN TRYBUNAŁ JEDNOGŁOŚNIE,

1. *Uznaje* skargę za dopuszczalną;
2. *Uznaje*, że doszło do naruszenia art. 1 Protokołu nr 7 do Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności;
3. *Uznaje*
 - (a) pozwane państwo ma wypłacić skarżącemu, w ciągu trzech miesięcy od dnia, kiedy wyrok stanie się ostateczny zgodnie z art. 44 § 2 Konwencji, poniższe kwoty, przeliczone na walutę pozwanego państwa według kursu z dnia realizacji wyroku:
 - (i) 6 500 EUR (sześć tysięcy pięćset euro) plus jakikolwiek podatek, jaki może zostać nałożony, tytułem szkody niemajątkowej;
 - (ii) 1.640 EUR (jeden tysiąc sześćset czterdzieści euro) plus jakikolwiek podatek, jaki może zostać nałożony na skarżącego, tytułem kosztów i wydatków;
 - (b) od wygaśnięcia powyższego trzymiesięcznego terminu do momentu zapłaty zwykłe odsetki będą płatne od powyższych kwot według marginalnej stopy procentowej Europejskiego Banku Centralnego w okresie niewykonania zobowiązania plus trzy punkty procentowe;
4. *Oddala* pozostałą część żądania skarżącego dotyczącego zadośćuczynienia.

Sporządzono w języku angielskim i obwieszczono pisemnie 22 czerwca 2023 r., zgodnie z art. 77 § 2 i 3 Regulaminu Trybunału.

Liv Tigerstedt
Kancierz Sekcji

Marko Bošnjak
Przewodniczący